

Χριστούγεννα († Μητροπολίτης Σουρόζ Αντώνιος Bloom)

Categories : [ΘΕΟΛΟΓΙΑ](#)

Date : 24 Δεκεμβρίου, 2020

Εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς, τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Σὲ ἓνα ἀπὸ τὰ κείμενα τῆς Ἁγίας Γραφῆς ἀναφέρεται ὅτι μέχρι πρὶν ἀπὸ τὴν ἔλευση τοῦ Κυρίου ἡ ἀνθρωπότητα εἶχε παρακμάσει στὸ πέρασμα τῶν αἰώνων, δεδομένου ὅτι ὁ ἄνθρωπος εἶχε χάσει τὴν ἐπαφή του μὲ τὸ Θεὸ καὶ ἡ κοινωνία μεταξὺ Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων εἶχε καταστεῖ ἀμυδρή. Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ἀναφέρει ὅτι στὸ ἐξῆς (μετὰ τὴν Ἀνάσταση τοῦ Κυρίου), ὀλόκληρη ἡ δημιουργία προσμένει μὲ λαχτάρια τὴν τελικὴ ἔλευση καὶ ἀποκάλυψη τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ στὸν κόσμον κατὰ τὴ Δευτέρα Παρουσία, προσμένει δηλαδὴ τὴ στιγμή πού ὁ ἄνθρωπος θὰ ἔχει γίνῃ πραγματικὰ ἄνθρωπος μὲ πληρότητα, μὲ ὅλη τὴν ὁμορφιὰ καὶ τὴ δόξα πού περικλείει αὐτὴ ἡ ἀποστολή του.

Καὶ τὴν ἡμέρα πού ἐορτάζουμε τὴν γέννηση τοῦ Χριστοῦ, τὴν ἐνσάρκωση τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, μπορούμε νὰ δοῦμε ὅτι **ἡ ἀρχὴ μιᾶς νέας ἐποχῆς ἦρθε**. Ἡ ἐποχὴ πού ἡ ἀνθρωπότητα εἶχε παρακμάσει καὶ γεράσει (ἐξαιτίας τῆς πορείας τῆς στὸ πέρασμα τῶν αἰώνων), ἡ ἐποχὴ πού ὁ Θεὸς ὡς παντοδύναμος προξενούσε μὲν τὸ δέος ἀλλὰ φαινόταν ἀπόμακρος γιὰ τὸν ἄνθρωπο ἔφτασε στὸ τέλος τῆς. «Ο ΘΕΟΣ ΕΙΝΑΙ ΕΝ ΜΕΣΩ ΗΜΩΝ», αὐτὴ εἶναι ἡ ἔννοια τῆς λέξης «EMMANOYHΛ», ὁ Θεὸς δηλαδὴ βρίσκεται ἀνάμεσά μας. Ἐκτοτε ὁ κόσμος δὲν εἶναι ὁ ἴδιος. Μένουμε σὲ ἓνα κόσμον ὅπου ὁ Θεὸς εἶναι ἀνάμεσά μας, εἶναι ἡ ζωσα ἰσχύς, ἡ ἔμπνευση, ἡ ἴδια ἡ ζωὴ. Ἡ αἰωνιότητα ἔχει ἤδη ἔρθει. Καὶ αὐτὸς εἶναι ὁ λόγος γιὰ τὸν ὅποιο ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Θεολόγος στὸ Ἱερὸ Βιβλίον τῆς Ἀποκάλυψης ἀναφέρει ὅτι ὁ Χριστὸς εἶναι τὸ «τέλος», χρησιμοποιώντας στὴν Ἑλληνικὴ γλῶσσα ὄχι τὸ οὐδέτερο γένος πού θὰ ἦταν σωστὸ Γραμματικὰ ἀλλὰ τὸ ἀρσενικὸ γένος, ἐπειδὴ στὴ λέξη τέλος δὲν ἀποδίδει τὴν ἔννοια τῆς μιᾶς δεδομένης στιγμῆς μέσα στὸ χρόνο, οὔτε τὴν ἔννοια ἐνὸς συμβάντος, ἀλλὰ «Τέλος» εἶναι ὁ ἐρχόμενος Κύριος.

Ναὶ ὅλοι περιμένουμε τὴν ἡμέρα πού ὁ Κύριος θὰ ἐπιστρέψει μὲ δόξα, τὸ τέλος τῆς Ἱστορίας ὅπου θὰ γίνῃ ἡ κρίση τῆς ἀνθρωπότητας ἀπ' ἀρχῆς, ὅταν ὁ Θεὸς θὰ εἶναι τὰ πάντα (ἡ μοναδικὴ πραγματικότης καὶ ἡ μοναδικὴ ἀναφορὰ γιὰ τὰ πάντα δηλαδὴ). Ἦδη ὅμως ὁ Θεὸς βρίσκεται ἀνάμεσά μας καὶ ἔχουμε ὀπτικὴ τοῦ προορισμοῦ πού ἔχει ὁ ἄνθρωπος καὶ τί μπορεῖ νὰ γίνῃ ἐφόσον ἔχει κοινωνία μὲ τὸ Θεό. Πρόκειται γιὰ τὴν προσφορά του πρὸς ἐμᾶς. Ὁ Θεὸς προσφέρει τὴν ἀγάπη του, ὁ Θεὸς προσφέρει τὸν ἴδιο του τὸν ἑαυτὸ - ὄχι μόνο μέσω τῶν Τιμίων Δώρων στὸ Μυστήριον τῆς Θείας

Ευχαριστίας -, αλλά με όλους τους δυνατούς τρόπους. Είναι έτοιμος να εισέλθει στη ζωή μας, να γεμίσει τις καρδιές μας, να «ένθρονισθει» στο νοῦ μας, να οδηγήσει τη θέλησή μας ώστε να ταυτίζεται με τη δική του θέληση, αλλά για να γίνει αυτό, **για να τοῦ ἐπιτρέψουμε ἐμεῖς να τὸ πράξει, πρέπει να τοῦ παραδώσουμε τοὺς ἑαυτοὺς μας, πρέπει να ἀνταποκριθοῦμε στὴν ἀγάπη με ἀγάπη, στὴν πίστη πὸν ἔχει αὐτὸς σὲ ἐμᾶς με πίστη, δηλαδή πρέπει να ἔχουμε ἐμπιστοσύνη σὲ Αὐτὸν καὶ ἐντιμότητα ἀπέναντί Του**. Καὶ σιγά-σιγά, κάθε ἕνας ἀπὸ ἐμᾶς καὶ ὅλοι μαζί με σύμπνοια θὰ γίνουμε τὸ πανίσχυρο Βασίλειο τοῦ Θεοῦ πὸν ἔρχεται, ἡ ἀρχὴ τοῦ πληρώματος τοῦ χρόνου καὶ ἡ ἀρχὴ τῆς ἔνδοξης καὶ τελικῆς νίκης.

Δὲν ἀξίζει γιὰ αὐτὸ τὸ σκοπὸ να ἀγωνιζόμαστε; Δὲν ἀξίζει να ἀποστραφοῦμε κάθε τι πὸν μᾶς ἀπομακρύνει ἀπὸ τὴν πληρότητα πὸν μπορεῖ να φτάσει τὸ εἶναι μας, κάθε τι πὸν μᾶς ἀπομακρύνει ἀπὸ τὸν πλησίον μας, κάθε τι πὸν μᾶς ἀπομακρύνει ἀπὸ τὸ Θεὸ καὶ να ἐπιτρέψουμε στοὺς ἑαυτοὺς μας να γίνουμε στὸ ἐξῆς καινούργιοι ἄνθρωποι;

Τώρα λοιπὸν πὸν ἤδη ἡ ἀρχὴ ἔχει γίνει καὶ κατὰ κάποιο τρόπο τὸ τέλος τῆς παρουσίας μορφῆς τοῦ κόσμου, ὁ Χριστὸς δηλαδή, εἶναι ἤδη ἀνάμεσά μας, ἃς κάνουμε τὰ ἐξῆς: **Ἴς ὑπερικήσουμε ὅλα τὰ δεδομένα αὐτῆς τῆς ζωῆς πὸν εἶναι ἀνώφελα καὶ δὲν ἔχουν πραγματικὴ ἀξία γιὰ μᾶς καὶ τὸν προορισμὸ μας καὶ ἃς ἐπιτρέψουμε στὸ Θεὸ θριαμβευτικὰ να μεταμορφώσει τὴ ζωὴ μας**.

Ἴς εἶναι δοξασμένος ὁ Θεὸς γιὰ τὴν ἀγάπη Του σὲ ἐμᾶς! Ἴς εἶναι δοξασμένος ὁ Θεὸς γιὰ τὴν πίστη πὸν ἔχει πρὸς ἐμᾶς, γιὰ τὴ σωτηρία μας καὶ γιὰ τὴν ἐλπίδα πὸν ἔχει ἐναποθέσει σὲ μᾶς! Ἀμήν!

(Πηγὴ καὶ μετάφραση: agiazoni.gr)